

Oyuk ve Kırık Dökük: Bir Dünya Hâli

Etrafımda akıp giden ve insanlığı tehdit eden savaşlar, depremler, göçler, nükleer tehlike, durmadan hırpalanan doğa ve çevre sorunları nedeniyle bütününü içi boşaltılmış bir dünya hâli ile uğraşıyorum.

Giderek hızına yetişemediğimiz gündemin sıradanlaştırdığı yıkımlar, birbirini pek yakın aralıklarla izleyen öngörülemeyen acılar, kof değerler, kimlik mücadeleleri, kırılğan insan ilişkilerinin yarattığı boşluk, oyukluk ve kırıklık olgusunu mekânda duygusal ve fiziksel olarak var etmeye çalışıyorum.

Öte yandan, bir zamanlar Venedik'in kara ve deniz savaş gücünün temsili olan yapının bağlamı, konuyu sarmalayış biçimi beni ilgilendiriyor ve elbette bu süre dahilinde devamlı aralarında gidip gelmekte olduğum iki eski şehri, Venedik ile İstanbul'u buluşturuyorum.

Mimaride istikrarı, ihtişamı, eskimezliği ve zaferi temsil eden, dünyayı çağlar boyu felaket ve savaşlarla tetikte tutan "güç" sembolü sütunlar, mekânda ancak destekle ayakta durabilen içi boş kalıplarla ikame ediliyor.

Başı ve sonu olmayan rayların üzerinde seyreden vagonlar cam kırıklarıyla dolu.

Tarih boyunca birbirleriyle savaşmaktan asla vaz geçmeyen üç semâvî inanişâ işaret eden kırık dökük Venedik camlarıyla yapılmış avizeler ancak acıtıcı bir bulutun ardından görünebiliyor.

Ekranda kendini tekrarlayan siyah-beyaz görüntülerden yayılan ses izleyicinin peşini bırakmamakta kararlı.

Işık nereyi aydınlatacağına karar vermekte zorlanıyor.

Dünya, üzerinde sürekli yer değiştirilen bir savaş alanı...